

JAARVERSLAG 2017

IF I CAN'T DANCE,
I DON'T WANT TO BE PART OF YOUR REVOLUTION

INHOUDSOPGAVE

3	Voorwoord
6	Programma
20	Educatie en talentontwikkeling
22	Communicatie
25	Organisatie
28	Prestatieoverzicht
29	Financieel overzicht
31	Colofon

VOORWOORD

Ook in 2017 heeft If I Can't Dance zich ingespannen om performance, in haar vele verschillende verschijningsvormen, op de kaart te zetten. Door het initiëren, produceren en presenteren van projecten die resultaat zijn van lange termijn samenwerkingsverbanden met kunstenaars, curatoren en onderzoekers, geven we invulling aan onze missie om de ontwikkeling van performance binnen de beeldende kunst een platform te geven.

We opereren als een 'productiehuis' vanuit onze thuisbasis Amsterdam. We hebben gekozen voor deze institutionele vorm om te kunnen blijven bewegen en responsief te zijn, steeds op zoek naar condities waarbinnen een werk optimaal tot zijn recht kan komen, "performatief" kan zijn, nieuwe relaties kan aangaan. We ontwikkelen en presenteren onze projecten middels een steeds groeiend en vertakkend netwerk van partnerinstellingen binnen Nederland en internationaal om zo voor elk werk een betekenisvol traject van presentaties op te zetten en daar een divers publiek voor te vinden.

We onderzoeken performance' interdisciplinaire potentieel en hebben werken geproduceerd variërend van live performance, film, installatie en publicatie. Wat onze producties bindt, is een kritische reflectie op ruimte, tijd en lichaam (in al zijn manifestaties). Middels opdrachten voor nieuwe producties willen we makers steunen die zich op een belangrijk moment binnen hun carrière bevinden en dat kunnen jonge kunstenaars zijn, maar ook mid-career en oudere kunstenaars.

Terugblikkend op 2017 stellen we vast dat If I Can't Dance opnieuw heeft laten zien dat performance een grote vitaliteit kent binnen de beeldende kunstpraktijk: er is grote belangstelling voor deze kunstvorm onder kunstenaars en curatoren en ook groeit de aandacht van publiek. Ook hebben we laten zien dat performance van betekenis is binnen het grotere geheel van de samenleving. Performance is immers een kunstvorm die zich kenmerkt door een actieve verhouding tot maatschappelijke vraagstukken en ook die zijn in onze producties aan de orde gekomen.

Deze dubbele gerichtheid, namelijk voorhoede praktijken ondersteunen en actuele onderwerpen adresseren, vormt ook het fundament van If I Can't Dance als instelling: sinds haar ontstaan draagt ze uit dat de kunstenaar en kunstpraktijk centraal staan en opereert ze vanuit een feministische gezindheid. If I Can't Dance beweegt kortom internationaal, opereert intergenerationeel en denkt intersectioneel (geslacht, 'ras' en klasse worden in hun onderlinge verbondenheid benaderd).

Belangrijk onderdeel van het programma van 2017 waren de introducties aan het Amsterdamse en Nederlandse publiek van de individuele projecten van de kunstenaars en onderzoekers die we hebben uitgenodigd om voor het programma van Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement nieuw werk te maken. In totaal negen kunstenaars en onderzoekers zijn met veel toewijding nieuwe producties opgestart: de beeldend kunstenaars Mounira Al Solh,

keyon gaskin, Myriam Lefkowitz en Charlotte Prodger en de onderzoekers Rhea Anastas, Nataša Petrešin-Bachelez en Boris Ondreička.

Via de lens van het onderzoeksthema Social Movement willen we in Edition VII (2017 – 2018) de huidige staat van performance overdenken. We willen zien hoe performance geschiedenissen van politiek activisme weerspiegelt of reageert op actuele zaken zoals migratie, burgerrechten, queer gemeenschappen, feminisme en milieu. Via dit onderzoeksveld willen we met de kunstenaars en onderzoekers reflecteren op diverse vormen van perceptie en representatie en stilstaan bij de verschillende relaties tussen het lichaam en het sociale, de performer en de toeschouwer, het esthetische en politieke.

Naast het programma van introducties van de kunstenaars en onderzoekers van Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement in Amsterdam, begeleidde If I Can't Dance in 2017 de internationale tours van werken geproduceerd in eerdere edities. De werken van Alex Martinis Roe, Naufus Ramírez-Figueroa, Joke Robaard en Fred Moten & Wu Tsang kregen individuele trajecten met in 2017 presentaties in o.a. Bolzano, Karlsruhe, Sydney, Berlijn, Bordeaux, São Paulo, Enschede en London.

Centraal binnen onze educatieve praktijk staan de workshops die we ontwikkelen voor het Dutch Art Institute in Arnhem en de School voor Nieuwe Dansontwikkeling in Amsterdam. Binnen deze workshops staat performance centraal en leggen we verbindingen met ons programma. Daarnaast waren we voor het derde jaar lid van de 3Package Deal van het AFK dat gericht is op makers tot dertig jaar. Ook werd soms een beroep op ons gedaan door Bachelor- en Masteropleidingen om studenten individueel te begeleiden of deel te nemen aan werkveldcommissies. Ook legden we in 2017 geregeld atelierbezoeken af aan in zowel Amsterdam en Nederland als in het buitenland werkzame kunstenaars.

Performance is bij uitstek een kunstvorm die baat heeft bij interactie en uitwisseling met publiek en we blijven ons daarom inspannen om voor deze kunstvorm aandacht te krijgen. Dat doen we via verschillende kanalen: via onze eigen website en collectieve web platforms die allen een stijging in bezoekers lieten zien, via nieuwsbrieven en social media, ons archief en onze publicaties.

Zetten we met het introductieprogramma in op het bereiken van publiek in Amsterdam en Nederland; onze internationale bewegingen bleven eveneens van onverminderd belang omdat zij fundamenteel zijn voor het succes van onze wijze van opereren: inhoudelijk, wat betreft publieksbereik, en in termen van cultureel ondernemerschap. Vanwege onze focus op performance is de methodiek van coproduceren essentieel omdat dit ons in staat stelt de (kostbare) financiering rond te krijgen. Maar ook is dit een manier om te zorgen voor meerdere internationale 'speelplekken' voor een werk. Daardoor kunnen verschillende publieksgroepen kennismaken met een werk, en kunnen ook steeds andere facetten van dit werk, door een wisselende context, worden uitgelicht. Dus ook in 2017 waren vrijwel al onze producties coproducties met elk een internationaal traject.

Een groot deel van deze coproducties kwam tot stand binnen Corpusverband. Corpus is het Europese netwerk van performance-instellingen dat wij in 2012 hebben opgericht. Corpus werd in 2017 opnieuw succesvoller en

grootschaliger, met een groeiend aantal producties en een netwerk van steeds beter op elkaar ingespeelde partners die goed communiceren op zowel praktisch en financieel, als inhoudelijk vlak.

In 2017 werd Ariadne Urlus binnen het team verwelkomd. Zij volgt Hans Schamlé op als zakelijk leider. Ook nieuw in het team is Anik Fournier. Zij wordt spin in het web van onze nieuwe communicatiestrategie. Hans Schamlé zwaaide af, na acht vruchtbare jaren waarin hij If I Can't Dance heeft mede-ontwikkeld tot culturele organisatie met internationale statuur. Wel bleef hij in 2017 nog betrokken als adviseur voor Corpus. Verder bestond het team in 2017 uit Marcel van den Berg, Frédérique Bergholtz, Susan Gibb en Annick Kleizen. Met kunde en inzet heeft deze groep mensen een ambitieus en internationaal programma gerealiseerd. Het was door de samenhang van alle programmaonderdelen binnen de editie en door de energie die we kregen van ons betrokken publiek en van de inspirerende kunstenaars en onderzoekers, dat we in staat waren om met een klein team een groot(s) programma neer te zetten.

Amsterdam, april 2018

Frédérique Bergholtz
Directeur

Gabriëlle Schleijsen
Voorzitter Raad van Toezicht

PROGRAMMA

If I Can't Dance focust op de ontwikkeling en typologische verscheidenheid van performance. Ook in de huidige editie (2017 – 2018) manifesteerde performance zich wederom in vele gedaanten, variërend van live performance en geactiveerde installatie tot tekst en video. Deze 'expanded notion' van performance blijven we omarmen en verder uitwerken: in onze opdrachten voor werken en onderzoeken, in de begeleidende publicaties waarin we performance-praktijk duiden, en in het per editie bepaalde onderzoeksveld dat 'een plek van samenkomst' is voor de artistieke staf, de betrokken kunstenaars en onderzoekers, de deelnemers aan onze educatieve activiteiten en Reading Groups, en het publiek.

If I Can't Dance werkt in een ritme van tweejarige programma's die we edities noemen. Vanuit de doelstelling om nieuwe producties te ontwikkelen op basis van lange-termijn engagement, nodigen we kunstenaars uit om nieuw werk te maken (Commissions). Ook nodigen we curatoren, theoretici, historici en soms ook kunstenaars uit om onderzoeksprojecten te realiseren met betrekking tot performance uit het recente verleden (Performance in Residence). De keuze voor de kunstenaars wordt bepaald door de mate waarin het werk een benadering van performance laat zien die de actuele praktijk verdiept of juist in een andere richting dirigeert. De onderzoekers worden uitgenodigd op basis van de relevantie van hun onderzoekspraktijk en -vraag. Ook is een belangrijke overweging bij de keuze van de onderzoeker/het onderzoek, het potentieel van het project om hedendaagse ontwikkelingen in performance in perspectief te plaatsen, zij het historisch, geografisch, cultureel of sociaal-maatschappelijk.

Voor beide type projecten geldt dat wij de kunstenaar en de onderzoeker intensief begeleiden bij zowel het ontwikkelen en produceren, als het presenteren en bemiddelen van hun project. Per productie worden in samenspraak met de kunstenaar en de onderzoeker 'tailor fit' de parameters in kaart gebracht die nodig zijn om deze verschillende fasen binnen zowel de totstandkoming als de publieke presentatie van een werk zo goed mogelijk te doorlopen. Ook bepalen we samen met de kunstenaar en de onderzoeker welke internationale partners het meest geschikt zijn om het werk te coproduceren zodat het project een zodanige institutionele en geografische context en publieke attentie vindt dat het optimaal kan resoneren. Deze beide lijnen in If I Can't Dance's praktijk zijn fundamenteel vanwege ons streven naar 'best practice' en de door ons gekozen institutionele identiteit om in plaats van te kiezen voor een vaste presentieruimte, de focus te richten op productie. En productie kent een heel aantal facetten: zowel de praktische en inhoudelijke ontwikkeling van een werk, maar ook de begeleiding en bemiddeling daarvan naar nationale en internationale podia en publieksgroepen.

Vanwege de radicale keuze om de productie van werken te laten prevaleren boven het hebben van een eigen presentatieruimte, stelt If I Can't Dance Dance: niet ruimte, maar tijd is ons huis. Dit manifesteert zich in de tweejarige structuur van ons programma die een lange termijn engagement toelaat. Zowel 'lange termijn' als 'engagement' is in die typering van onze

werkwijze van belang, want het gaat om duur én om dispositie. Een tweejarig samenwerkingsverband schraagt onze doelstelling om nieuwe producties te ontwikkelen, maar is ook een vereiste wil je samen met de kunstenaar/ onderzoeker een proces ingaan met vooraf vaak onbekende uitkomst: het gaat immers om nieuwe producties. Onderzoek doen, workshops opzetten, relaties aangaan met bepaalde publieksgroepen, experimenteren met media, etc.: al deze facetten van het maken van nieuw werk gedijen bij een verre horizon. Ze vergen tijd en de daardoor ontstane ruimte geeft bewegingsvrijheid om een concept, vraag, frictie of verlangen, uit te werken. Het is, met andere woorden, de ruimte ontstaan dóór tijd, waarin wij opereren.

In de praktijk strekt ons engagement met de kunstenaar en de onderzoekers zich bovendien uit voorbij de tweejarige termijn van een editie. We blijven namelijk de werken begeleiden in hun individuele internationale vervolgtrajecten. De ervaring leert dat die vervolgtrajecten het meest intensief zijn in de jaren direct volgend op de editie waarin we een werk hebben geproduceerd. Soms gaat zo'n traject zelfs veel langer door en blijft een project zich doorontwikkelen en kent een werk een doorgaande tour van presentaties.

Het geheel van activiteiten kende in het jaar 2017 grosso modo vijf 'bewegingen':

- In 2017 zijn de projecten van de kunstenaars en de onderzoekers van de huidige editie bij het Nederlandse publiek geïntroduceerd. Eind 2018 zullen deze projecten in hun gerealiseerde vorm met het Nederlandse publiek worden gedeeld. Daarna krijgen de individuele projecten internationale vervolgtrajecten.
- De projecten van de kunstenaars en onderzoekers die in de vorige editie (2015 – 2016) zijn geïntroduceerd en gerealiseerd (en in die periode Nederlandse presentatiemomenten hebben gekend) hebben wij in 2017 begeleid in hun individuele, internationale vervolgtrajecten. Dit geldt ook voor enkele projecten uit eerdere edities.
- De publicaties die wij hebben gerealiseerd in de vorige editie (2015 – 2016) en daarvoor, zijn in 2017 gedistribueerd en verkocht. Sommige publicaties kregen bovendien een internationale tour in de vorm van publieke boekpresentaties.
- In 2017 hebben wij onze activiteiten op het gebied van educatie en talentontwikkeling, die vorm krijgen in onze workshops voor het Dutch Art Institute in Arnhem (en internationaal) en voor de School voor Nieuwe Dansontwikkeling in Amsterdam, voortgezet en doorontwikkeld.
- In 2017 zijn we begonnen beleid te ontwikkelen waarin we de aanpak en functie van de activiteiten op het gebied van informeren, communiceren, documenteren, publiceren en archiveren scherper op elkaar afstemmen om zo het potentieel van deze activiteiten beter tot wasdom te laten komen.

1.1 Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement

De kunstenaars die wij voor Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement binnen de reeks Commissions hebben uitgenodigd om nieuw werk te maken zijn:

- Mounira Al Solh (LB)
- keyon gaskin (US)
- Myriam Lefkowitz (FR)
- Charlotte Prodger (GB)

De onderzoekers die we binnen de reeks Performance in Residence hebben uitgenodigd om nieuwe onderzoeksprojecten te realiseren zijn:

- Rhea Anastas (US) over Adrian Piper (US)
- Nataša Petrešin-Bachelez (SI/FR) over Delphine Seyrig (LB/FR)
- Boris Ondreička (SK) over Rudolf von Laban (SK/GB)

Gebruikten we de eerste maanden van 2017 om met deze makers ‘te werken’ — hun plannen aan te scherpen en partners voor coproductie te vinden — de laatste maanden van dit jaar waren erop gericht de kunstenaars en onderzoekers ‘te introduceren’. Amsterdams en Nederlands publiek kon middels een programma op diverse locaties in verschillende delen van de stad (en ook daarbuiten) met de kunstenaars en onderzoekers kennismaken. De kunstenaars werden voorgesteld aan het publiek middels het tonen van bestaand werk; de onderzoekers gaven een lezing over hun onderzoeksonderwerp en –benadering. Voor ons als instelling zonder eigen ruimte gebruikelijk, werden voor deze publieke momenten locaties gezocht die bij de werken/ projecten aansloten.

Dit publieke programma, opgezet in duo’s, had als surplus dat ook de kunstenaars en onderzoekers met elkaar kennis konden maken. De lijnen binnen het programma als geheel, die wij als curatoren zien en daarin hebben aangebracht, konden we op hun potentieel onderzoeken: kunstenaars en onderzoekers werden aan elkaar voorgesteld, woonden elkaars presentaties bij, en werden in de gelegenheid gesteld het gesprek aan te gaan. We constateerden dat vaak sprake was van een ‘match’ en hopen dat dit tot kruisbestuiving zal leiden. Ook de maanden van ‘werken’ stonden niet alleen in het teken van de dialoog tussen onze artistieke staf en de maker: de bezoeken van de kunstenaars en de onderzoekers werden tevens gebruikt om hen de stad en haar omgeving te laten leren kennen, instellingen te bezoeken en specifieke groepen en individuen te ontmoeten. We boden hen een vooraf georganiseerd traject aan van wandelingen, institutionele bezoeken en kennismakingsgesprekken. Dit bleek vruchtbaar en was vaak ook op hun verzoek georganiseerd. Veel van de kunstenaars die we hebben uitgenodigd hebben een praktijk die context-sensitief is: zij willen niet simpelweg een werk ‘lanceren’; ze zijn veeleer geïnteresseerd zich tot een specifieke, lokale, context te verhouden.

Het internationale karakter van beeldende kunst is toe te juichen in zijn verlangen en vermogen voorbij landsgrenzen te denken en te opereren; het gevaar is echter dat dit internationalisme verwordt tot een abstractie en (markt gegenereerd) belangrijk maar nietszeggend wordt. Wij zien het als onze taak het internationale lokaal te maken: hoe kunnen we praktijken uitnodigen die in Amsterdam/Nederland resoneren, hoe kunnen we onze netwerken hier betrekken bij onze producties? Door tijd in te ruimen voor de kunstenaars om kennis te maken met onze diverse netwerken en te bepalen waar en hoe een vruchtbare samenwerking tot stand kan worden gebracht, ambiëren we werken te ontwikkelen die zich verhouden tot, en zich misschien zelfs nestelen in het culturele en sociaal-maatschappelijke weefsel van de stad en ons land. Het is onze overtuiging dat die specificiteit de betekenis van het werk ten goede komt en een internationale interesse aanmoedigt. Ook dit element is intrinsiek verbonden met onze missie ten aanzien van tijd als 'huis' in termen van duur en dispositie: het gaat steeds om het zoeken naar en opbouwen en onderhouden van relaties.

1.2 Commissions

Mounira Al Solh

Als een van de vier kunstenaars die wij opdracht hebben gegeven nieuw werk te maken voor Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement, zal Mounira Al Solh haar interesse in biografie en oral history (een vorm van geschiedschrijving die is gebaseerd op persoonlijke, retrospectieve herinneringen van ooggetuigen) verder ontwikkelen. Dit zijn voor haar instrumenten om zich met haar werk te verhouden tot complexe gebeurtenissen uit het recente verleden zoals de Libanese Burgeroorlog, maar ook actuele situaties zoals het Syrische conflict. Ze zal daarbij verschillende media gebruiken variërend van video, performance, schilderkunst en borduurwerk. Mounira Al Solh (1978, Beirut) leeft en werkt in Libanon en Zutphen.

Binnen het programma van introducties presenteerden wij de video *à la santé des alliés* (2003 – 2016) in aanwezigheid van de kunstenaar. We kozen voor EYE Filmmuseum als presentatieplek, omdat we benieuwd waren naar het effect van een screening van dit werk in een cinema setting. Niet eerder werd het zo gepresenteerd, want steeds in tentoonstellingscontext. Het werk ondergaan op groot scherm bracht de performatieve kwaliteit van het werk sterker naar de voorgrond: in zijn eindeloze herhaling van scenario's voor een 'begin' van een film, de performances 'opgevoerd' voor de camera en de speelse omgang met geanimeerde tekeningen. Maar vooral het zien van de film in zijn volledige duur en opbouw, waartoe de setting van de bioscoopzaal gelegenheid geeft, was belangrijk omdat dit de gewaarwording versterkte van het thema van het werk: de vele en vaak contrasterende lezingen van verschillende familieleden van de kunstenaar van de situatie in Libanon en Syrië gedurende de pan-Arabische Nasseriaanse bewegingen in de jaren vijftig en zestig.

keyon gaskin

keyon gaskin heeft voorgesteld om niet één maar een aantal nieuwe performances te maken. In hun werk laat gaskin zien dat zij moeite hebben met de conventionele vorm van performance en de instituties die haar (re)presen-

teren. Vanuit een onderzoek naar het potentieel van samenkomst, willen zij onderzoeken waar zij (tussen)ruimten binnen die conventies kunnen vinden of forceren. keyon gaskin verkiezen hun werk niet te contextualiseren noch biografische gegevens te verstrekken.

Binnen het programma van introducties presenteerden wij gedurende twee opeenvolgende avonden gaskin's performance *it's not a thing*. We kozen voor Dansmakers Podium in Amsterdam-Noord als presentatieplek, omdat deze industriële plek en ruimte waar thans een danspodium is gevestigd, een betekenisvolle omgeving bood voor gaskin's in-en-uit-bewegingen, affirmerende en provocerende gestes.

Eerder schreven mensen die dit werk bijwoonden: "... no matter how hard keyon gaskin tries to make the performance not a thing, *its not a thing* is somehow the most captivating thing in town." — Jamie Hale, *The Oregonian*; en: "gaskin's work is less about a whole picture—a total or totalizing knowledge—than it is about intimacy, failure to see, nearness that obstructs rather than clarifies, complicates... an expression of that nearness, an interrogation of modalities that insist on clear pictures, on accounts of what was missed. Instead, this work unsettles, undoes, asks what it means, looks like, feels like, to come undone, to see only fragments, to have little or no context." — Litia Perta, *art&education*

Myriam Lefkowitz

Myriam Lefkowitz wil een werk voor een publieke ruimte in Amsterdam creëren waarbij zij een instrument ontwikkelt dat inzet op het intensiveren van aandacht. Dit werk zal eenieder die geïnteresseerd is in perceptie uitnodigen deel te nemen. Het wordt ontwikkeld op collectieve wijze met bijdragen van kunstenaars, studenten, academici, healers, activisten etc. Myriam Lefkowitz (1980, Parijs) leeft en werkt in Parijs.

Binnen het programma van introducties presenteerden wij in het geval van Myriam Lefkowitz geen bestaand werk, maar organiseerden wij twee workshops waarin zij, samen met deelnemers, haar methodieken van *practising attention* uitbouwde met als doel dit door te ontwikkelen tot een nieuwe methodiek die is toegesneden op het werk dat ze in najaar 2018 in Amsterdam zal presenteren. Wij publiceerden via onze nieuwsbrief en Facebook oproepen voor deelname wat resulteerde in een groep toegewijde deelnemers. De workshops vonden plaats in Amsterdam West: in de gymzaal van de sociale ontmoetingsplaats Huiskamer de Tagerijn en in de studio van internationaal cultuurpodium Moziek.

Charlotte Prodger

Charlotte Prodger wil haar onderzoek ten aanzien van de complexe relatie tussen landschap, lichaam, technologie en taal verder uitwerken. De vraag die zij zich daarbij stelt is hoe queer leven geleefd kan worden buiten de urbane context die binnen populaire LGBTQI narratieven domineert. Met *If I Can't Dance* wil ze onderzoeken wat er gebeurt met de betekenisgevers voor queer lichamen in onbewoonde wildernissen. Charlotte Prodger (1974, Bournemouth) leeft en werkt in Glasgow.

Binnen het programma van introducties toonden wij van Prodder twee bestaande werken, *BRIDGIT* (2016) en *LHB* (2017), en op verzoek van de kunstenaar twee werken die haar inspireren in haar denken over ‘queer wildernesses’: Dani Leventhal en Jared Buckhiester’s *Hard As Opal* (2015) en Jonathan Rattner’s *The Interior* (2016). Met Prodders onderzoek in gedachten, hebben wij gezocht naar een geschikte locatie om dit programma te presenteren en gevonden in Filmtheater Cinebergen, gevestigd in een voormalige houtzagerij in het Noord-Hollandse Bergen. Het filmprogramma werd vervolgd met een gezamenlijke wandeling door de duinen en het strand van Bergen aan Zee. Om de reis van en naar Bergen voor Amsterdams publiek te vergemakkelijken organiseerden wij bustransport.

1.3 Performance in Residence

Rhea Anastas over Adrian Piper

Kunsthistorica Rhea Anastas is een van de drie Performance in Residence onderzoekers voor Edition VII (2017 – 2018) — Social Movementt.

Haar onderzoek betreft een case study naar het werk *Some Reflective Surfaces* (1975 – 76) van beeldend kunstenaar en filosoof Adrian Piper. Teneinde dit werk en haar onderzoek daarnaar te contextualiseren, presenteerde en behandelde Anastas twee andere werken van Adrian Piper: *Aspects of the Liberal Dilemma* (1978) en *It’s Just Art* (1980).

- Rhea Anastas (b. 1969) woont en werkt in Los Angeles.
- Adrian Piper (b. 1948) woont en werkt in Berlijn.

Nataša Petrešin-Bachelez over Delphine Seyrig

De tweede onderzoeker binnen de Performance in Residence reeks voor Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement is schrijfster en curator Nataša Petrešin-Bachelez. Zij doet onderzoek naar de actrice, feministisch activiste en videokunstenaar Delphine Seyrig. Speciale aandacht gaat daarbij uit naar haar onvoltooide film over Calamity Jane en haar briefwisseling met haar dochter.

- Nataša Petrešin-Bachelez (1976, Ljubljana) woont en werkt in Parijs.
- Delphine Seyrig (1932, Beirut. 1990, Parijs)

Boris Ondreička over Rudolf von Laban

De derde onderzoeker binnen de Performance in Residence reeks voor Edition VII (2017 – 2018) — Social Movement is kunstenaar en curator Boris Ondreička. Zijn onderzoek neemt de vorm aan van een performatieve exploratie van het werk van choreograaf Rudolf von Laban. Ondreička’s aandacht gaat met name uit naar Laban’s notatiesysteem voor beweging en de relevantie daarvan voor gebieden buiten dans.

- Boris Ondreička (1969, Bratislava) leeft in Bratislava en werkt in Bratislava en Wenen.
- Rudolf von Laban (1879, Bratislava. 1958, Weybridge).

Rhea Anastas' en Boris Ondreička's inleidingen op hun onderzoeksonderwerp en -methode vonden plaats op zondagmiddagen bij ons op kantoor. Opzet was een geconcentreerde maar informele setting die gelegenheid gaf aan de onderzoeker om met omtrekkende bewegingen zijn of haar onderzoek te presenteren en die de toehoorders aanspoorden vragen te stellen zodat een gesprek kon ontstaan. Die sfeer was er ook in EYE Filmmuseum waar Nataša Petrešin-Bachelez haar onderzoek introduceerde. Want ook al was de zaal groot en de setting afstandelijker, Petrešin-Bachelez presenteerde haar onderzoek op een workshopachtige manier waardoor het publiek al tijdens haar presentatie zich uitgenodigd voelde vragen te stellen en opmerkingen te maken.

Alle drie de onderzoeken zullen resulteren in een project en in een essay, gepubliceerd in onze Performance in Residence publicatie-reeks.

1.4 Edition VI (2015 – 2016) — Event and Duration: Brazilian Tour

Het is een beleidslijn om Edities in hun geheel of selectie daarvan te laten doorreizen naar andere landen en instituten. Dat hebben we eerder gedaan met bijvoorbeeld de Edities over Feminisme (MuHKA in Antwerpen) en Masquerade (o.a. Project Arts centre en Van Abbemuseum Eindhoven). Met Edition VI — Event and Duration: Brazilian Tour hebben wij een dwarsdoorsnede laten zien van ons programma Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016) op diverse locaties in São Paulo en Recife. De tour werd mogelijk gemaakt met een incidentele subsidie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken/Mondriaan Fonds.

Waarom Brazilië? Een project dat wij in de reeks Performance in Residence gerealiseerd hebben en een sleutelrol vervulde in het Brazilië-programma, is de performance *Zero Gravity* van de theatergroep Ueinzz en het daarmee verbonden onderzoek door filosoof Peter Pál Pelbart, beiden gevestigd in São Paulo. Voor de Finale van Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016) die najaar 2016 in Amsterdam plaatsvond, nodigden wij het voltallige ensemble Ueinzz uit om een performance te maken en te presenteren. Het was een ambitieus, leerzaam en succesvol project. Graag wilden wij deze samenwerking complementeren met een activiteit in São Paulo, alwaar Ueinzz haar basis heeft. Wij wilden reflecteren op wat de samenwerking betekend heeft en het Braziliaanse publiek kennis laten maken met If I Can't Dance's manier van werken, met als case study de performance die wij maakten met Ueinzz en het daarmee verbonden onderzoek door Ueinzz-lid en filosoof Peter Pál Pelbart.

Graag wilden we een uitwisseling tot stand brengen met Ueinzz en het Braziliaanse publiek kennis laten maken met de film van Alejandra Riera waarin leden van deze theatergroep een belangrijke rol spelen. Voor deze Braziliaanse première kreeg de film een Portugese ondertiteling, essentieel om de film in een Braziliaanse context te kunnen laten zien omdat veel minder dan in Europa mensen Engels beheersen.

Gedurende Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016) constateerden we bovendien dat verschillende kunstenaars in dit programma interesses hebben die verband houden met Brazilië. Joke Robaard, die in haar filmwerk *Small Things That Can Be Lined Up* teksten gebruikt van de filosoof

Vilhelm Flusser die een groot deel van zijn leven in São Paulo heeft gewoond, wilde een samenwerking aangaan met diens vertaler die eveneens in São Paulo woont: Rodrigo Maltez Novaes. Naufus Ramírez Figueroa wilde een laatste performance maken in zijn serie over de Guatemalaanse burgeroorlog en parallellen trekken met het recente verleden van Brazilië dat eveneens onder een dictatuur gebukt is gegaan en op dit moment opnieuw in zwaar weer verkeert.

In samenwerking met de beeldende kunstinstellingen Casa do Povo in São Paulo en het culturele instituut Fundação Joaquim Nabuco (Fundaj) in Recife, bood *If I Can't Dance* een programma aan dat zich voltrok gedurende twee dagen in São Paulo en één dag in Recife. Het betrof een gevarieerd programma bestaande uit live performances, filmscreenings, nagesprekken en workshops.

Het publiek kon zich zo op diverse manieren verbinden met het programma: het was welkom als bezoeker van een film of performance; als deelnemer aan een workshop, of als gesprekspartner gedurende een nagesprek.

Het programma werd goed bezocht en ook konden wij relaties leggen met verschillende groepen in de stad door deze uit te nodigen deel te nemen aan de workshops, zoals kunststudenten van de universiteit/ kunstacademie PUC SP en leden van Atelie Vivo. Ook werkten we samen met individuen zoals de performers in Naufus' werk: theaterregisseur Martha Kiss Perrone en de performers Ricardo Januário en Natália Mendonça.

Omdat video een integraal onderdeel vormt van het werk van zowel Naufus als Joke — de performances van Naufus bestaan uit een live versie en een gefilmde versie; Joke's workshop was tevens film shoot om materiaal te verzamelen voor een vervolg op de film *Small Things* — hebben wij gezocht naar iemand die in dialoog met deze kunstenaars de videoregistratie voor haar rekening kon nemen. In beeldend kunstenaar Temra Pavlovic hebben wij een goede partner gevonden die actief en sensitief het camerawerk heeft uitgevoerd.

Lot Meijers, onze productiemanager, heeft samen met Frédérique Bergholtz het programma voorbereid. Het programma werd samengesteld door Frédérique Bergholtz en Susan Gibb. Inhoudelijk werd voor het deel in Casa do Povo samengewerkt met Benjamin Seroussi (directeur) en Marilia Loureiro (curator) met productionele ondersteuning door Chico Daviña; voor het deel in Fundaj was Moacir dos Anjos (directeur) onze gesprekspartner.

1.5 Editie VI (2015 – 2016): internationale vervolgtours van individuele projecten

Ook kregen individuele projecten internationale vervolgtrajecten. Uit de vorige Editie kregen de projecten van Alex Martinis Roe en Naufus Ramírez-Figueroa uitgebreide internationale tours, en ook de werken van Joke Robaard en Fred Moten & Wu Tsang kregen vervolgpresentaties in het buitenland.

Alex Martinis Roe

Met Alex Martinis Roe ontwikkelde en produceerde If I Can't Dance een nieuwe film getiteld *Our Future Network*. In deze film worden voorstellen gedaan voor nieuwe feministische praktijken. De film was de laatste in een serie van in totaal zes films die tezamen als installatie/tentoonstelling gepresenteerd werden onder de overkoepelende titel *To Become Two*. Tevens maakte een serie van salons en workshops onderdeel uit van het project en werd een bijbehorend boek gepubliceerd.

Al deze elementen van het project initieerden en coproduceerden wij samen met Casco in Utrecht, The Showroom in Londen en ar/ge kunst in Bolzano. De tentoonstelling is in 2017 bovendien doorgereisd naar de Badischer Kunstverein in Karlsruhe en in 2018 zal zij te zien zijn bij Archive Books in Berlijn. Tevens vond in 2017 een extra salon plaats in de Art Gallery of New South Wales in Sydney.

To Become Two is een ambitieus project en vertegenwoordigt een belangrijke fase in de ontwikkeling van de kunstenaar, hetgeen wordt opgemerkt, wat mag blijken uit het feit dat ze is genomineerd voor de kunstprijz "The Future Of Europe" 2018.

Voor If I Can't Dance stond het jaar 2017 wat dit project aangaat in het teken van het coördineren van de buitenlandse tentoonstellingen, het produceren van de publicatie, en het opzetten van een internationale book launch tour die in het voorjaar van 2018 zal plaatsvinden en achtereenvolgens Archive Books in Berlijn, Casco in samenwerking met If I Can't Dance in Utrecht, en Pompidou in Parijs zal aandoen.

Naufus Ramírez-Figueroa

Naufus Ramírez-Figueroa was net als Alex een van de kunstenaars die we opdracht gaven nieuw werk te maken in de reeks Commissions voor Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016). Ramírez-Figueroa's werk werd geproduceerd als onderdeel van Corpus, network for performance practice. (zie 1.7).

Naufus Ramírez-Figueroa heeft op onze uitnodiging een reeks nieuwe samenhangende performances en video's gemaakt die te zien waren in achtereenvolgens Performance Room van Tate Modern in Londen (2015), met If I Can't Dance in het Cygnus Gymnasium en het Koninklijk Instituut voor de Tropen in Amsterdam en in Kunst Werke in Berlijn (2016). Daarna maakte hij een performance in Guatemala op een kerkhof.

In 2017 volgende nog twee performances: één maakte onderdeel uit van een grote solotentoonstelling in CAPC in Bordeaux, en de andere van onze Editie-presentatie in Sao Paulo. Ook werden in 2017 de video's van de performances tot dan toe gerealiseerd, getoond in Museum M in Leuven tijdens het Playground festival.

Het jaar 2017 stond voor If I Can't Dance wat betreft dit project in het teken van het afronden van de videoreeks, het coördineren van buitenlandse tentoonstellingen, het produceren van de publicatie — in samenwerking met Bom Dia uitgeverij uit Berlijn en vormgegeven door Manuel Raeder — en het

opzetten van een book launch. We werkten toe naar de première van zowel de finale reeks van video's als het boek, die beiden plaatsvonden in grunt gallery in Vancouver in voorjaar 2018.

Joke Robaard

Met Joke Robaard ontwikkelde en produceerde If I Can't Dance in de reeks Commissions van Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016) een videowerk: *Small Things That Can Be Lined Up*.

De basis voor dit werk is Robaards archief van foto's en bijbehorende teksten afkomstig uit modetijdschriften en andere mediabronnen. Dit archief houdt zij inmiddels veertig jaar bij. Samen met acht studenten van het Cygnus Gymnasium (die ook onderdeel waren van de eerste performance tijdens de *Introduction* in 2015) worden voor *Small Things That Can Be Lined Up* delen van het archief voor de camera geactiveerd: de studenten maken beeldreeksen fysiek in de ruimte, daarin begeleid door teksten die Robaard heeft voorgesteld als 'script'. Het werk beleefde zijn première gedurende de *Finale*, gepresenteerd in het atelier van de kunstenaar alwaar het archief zich bevindt.

In 2017 ontwikkelde Robaard samen met If I Cant Dance in São Paulo materiaal voor een vervolg op de film (*zie Brazilian Tour*) die naar verwachting te zien zal zijn in 2019 tijdens een tentoonstelling van Robaard in Club Solo in Breda. Ook bleven wij de bij *Small Things That Can Be Lined Up* behorende publicatie verspreiden en werd het werk in 2017 vertoond op een Deleuze conferentie in Enschede.

Fred Moten en Wu Tsang

Het project van Fred Moten en Wu Tsang ontwikkelden wij binnen de reeks Performance in Residence als onderdeel van Edition VI — Event and Duration (2015 – 2016). Dit werk werd geproduceerd als onderdeel van Corpus, network for performance practice. (*zie 1.7*).

Leidraad voor hun performatieve installatie *Gravitational Feel* was Moten en Tsangs doorgaande samenwerking, in het bijzonder waar het gaat om wat zij noemen "the poetics of intimacy". De installatie bestond uit zijden draden aan carrousels die aan het plafond hangen en geactiveerd kunnen worden door het publiek dat vrijelijk door het werk heen kan bewegen. Tsang en Moten performen, gebruikmakend van tekst, stem en muziek.

In tandem met de installatie maakten wij met de beide kunstenaars een publicatie, *Who Touched Me?* In 2017 gingen we door met de distributie en verkoop van de publicatie, waarvoor grote belangstelling is.

De installatie reisde in 2017 naar de Tanks van Tate Modern waar het onderdeel was van een groepstentoonstelling die zeer goed bezocht werd. Ook maakte het werk deel uit van Wu Tsangs solo in Kunstverein Muenster.

1.6 Eerdere Edities: internationale vervolgtours van individuele projecten

Ook verschillende projecten uit eerdere edities maakten opnieuw hun publieke opwachting.

Grant Watson, *How We Behave*

Met Grant Watson zetten we een Performance in Residence onderzoek op binnen Edition V — Appropriation and Dedication (2013 – 2014) en dit project is zich sindsdien blijven doorontwikkelen.

De vraag die Watson in dit omvattende project stelt is: kan het leven zelf kunst zijn? Kunnen biografieën van mensen de bouwstenen zijn voor een kunstwerk? De Franse filosoof Michel Foucault stelde die vraag tijdens een interview in 1983 voor het magazine *Vanity Fair*. Dertig jaar later vertrekt Watson van Foucaults idee van ‘het leven als kunstwerk’ voor een groeiende serie portretten, opgenomen in steden over de hele wereld. We zijn met de interviews in 2012 begonnen en hebben sindsdien mensen gesproken in São Paulo, New York, Los Angeles, San Francisco, Mumbai, Amsterdam, Athene, Antwerpen en Brussel.

De portretten laten zien hoe mensen hun leven vormgeven en hoe ze experimenteren met onconventionele levensstijlen — via werk, alternatieve familiestructuren, nieuwe vormen van intimiteit, seksueel gedrag en sociaal of politiek engagement. In de lijn van Foucault onderzoekt Watson hoe we nieuwe manieren van leven uitvinden als middel van verzet. Op elke locatie vertrekken de interviews dan ook vanuit een iets ander perspectief. In India bijvoorbeeld gaan de meeste vragen over genderkwesties, gezien homoseksualiteit daar nog steeds als onnatuurlijk, verboden en strafbaar wordt gezien. Middels een proces van transcriptie en editing worden de interviews uit de eerste ronde herschreven tot scripts, die op hun beurt dienen als basis voor een tweede, gefilmd, interview dat deels gescript, deels geïmproviseerd, voor de camera wordt gepresenteerd.

Het nieuwe team van curatoren van Extra City in Antwerpen nodigde Grant Watson en If I Can't Dance uit om voor hun openingstentoonstelling in najaar 2017 een selectie te maken uit de bestaande portretten en een aantal nieuwe portretten te maken met Belgische mensen. Na twee rondes van interviews met meer dan dertig personen binnen of buiten de kunstwereld, selecteerde wij drie voor een videoportret: Elke Van Campenhout, stadsmonnik in Brussel; Annemie Van Kerckhoven, beeldend kunstenaar woon- en werkachtig in Antwerpen; en het jonge feministische collectief Just For the Record uit Brussel.

Wendelien van Oldenborgh, *Bete & Deise*

Met Wendelien van Oldenborgh produceerden we in Edition IV — Affect (2010 – 2012) de in Rio opgenomen film *Bete & Deise* die twee vrouwelijke publieke figuren centraal stelt: de soap actrice en politiek activiste Bete Mendes en de Baille Funk zangeres Deise Tigrona.

Nadat dit werk in Nederland zijn wereldpremière had beleefd werd het op vele festivals en in diverse kunstinstellingen in Europa gepresenteerd. Ook volgde in de zomer van 2015 *Bete & Deise — Brazilian Tour*: het werk werd

toen voor het eerst gepresenteerd in zijn Braziliaanse context middels een serie filmvertoningen en nagesprekken in drie Braziliaanse steden — achtereenvolgens in Casa do Povo in São Paulo, Fundaj in Recife en Capacete en Museum of Modern Art in Rio de Janeiro — en een tentoonstelling in Casa França-Brasil, ook in Rio de Janeiro.

In 2017 besloot Wendelien van Oldenborgh opnieuw dit werk in een tentoonstelling op te nemen, in tandem met een van haar nieuwe werken voor het Nederlandse Paviljoen in Venetië, *Prologue: Squat / Anti-Squat* (2016), en werd de film getoond in de DAAD galerie in Berlijn alwaar ook een nagesprek plaatsvond met de kunstenaar, curator Natasa Ilic en beeldend kunstenaar Charl Landvreugd.

1.7 Corpus producties

2017 was een vruchtbaar jaar voor Corpus. Corpus is een internationaal samenwerkingsverband van performance-instellingen dat If I Can't Dance in 2012 heeft geïnitieerd en sindsdien coördineert. Met dit netwerk, dat wordt gefinancierd met steun van het Creative Europe fonds van de Europese Unie en als looptijd heeft 2015 – 2017, worden ambitieuze performances geïnitieerd, ontwikkeld, geproduceerd en gepresenteerd. Deze performances touren binnen, maar ook vaak buiten, het netwerk en krijgen zo een internationaal divers bereik. De partnerinstellingen delen een interesse in, en expertise op het vlak van, (live) performance en ontwikkelen een rijke typologie van performances. Dat is een inhoudelijke doelstelling, maar hangt ook samen met het feit dat de partnerinstituten elk heel verschillend zijn wat betreft functie, grootte, geografische ligging en wijze van opereren, wat een verscheidenheid aan soorten en schalen projecten met zich meebrengt.

Door de verschillende typen instellingen en de verschillende geografische liggingen daarvan is bovendien het publieksbereik groot en gedifferentieerd: elk van de instellingen heeft een eigen achterban en eigen doelgroepen. Belangrijk om te vermelden is bovendien dat de binnen Corpus gecoproduceerde producties niet louter touren, maar zich ruimte- en regio-specifiek kunnen blijven doorontwikkelen.

Jaarlijks komen de partners bij elkaar om te vergaderen en om elkaars instellingen beter te leren kennen. Plaats van samenkomst was in 2017 Bulegoa in Bilbao. Onder leiding van Annick Kleizen, de coördinator van het netwerk die vanuit If I Can't Dance is gedetacheerd, werken de vertegenwoordigers van de partners intensief samen aan de ontwikkeling en presentatie van de Corpus-producties. Middels deze bijeenkomsten stellen de verschillende partners kunstenaars en nieuw te ontwikkelen projecten aan elkaar voor. Elk van de partners kan twee projecten produceren en twee projecten, geproduceerd door een andere partner, presenteren. If I Can't Dance stelt binnen deze systematiek haar Commissions en Performance in Residence projecten voor aan de partners; zij kiest uit de pool van andere producties die welke het best aansluiten bij het eigen programma en presenteert die op geschikte momenten in Nederland.

Ook werken de partners samen aan de communicatie van deze projecten via de kanalen van de individuele instellingen. Overkoepelend communicatietool is de Corpus Companion: de website van Corpus alwaar men zich kan abon-

neren op het ontvangen van notificaties om zo de internationale trajecten en ontwikkelingen van de individuele performances te kunnen blijven volgen. In 2017 werd de in het daaraan voorafgaande jaar ontwikkelde Corpus Companion, ontwikkeld en vormgegeven door bureau Kommerz, gelunched.

In 2017 bereidden wij een nieuwe Europese aanvraag voor: nu voor een derde termijn van Corpus met de looptijd 2018 – 2022. In lente/zomer 2018 verwachten we de uitkomst van onze aanvraag. Het grootste deel van de hoofdpartners heeft zich opnieuw geëngageerd aan het consortium.

De hoofdpartners van Corpus (2015 – 2017):

- Bulegoa z/b, Bilbao (ES)
- CAC Vilnius, Vilnius (LT)
- If I Can't Dance, Amsterdam (NL)
- Kunstwerke, Berlijn (DE)
- Playground Festival (Museum M en STUK), Leuven (BE)
- Tate Modern, Londen (GB)

De geassocieerde partners van Corpus (2015 – 2017):

- Ashkal Alwan, Beirut (LB)
- The Kitchen, New York (US)
- Kunstverein für die Rheinlande und Westfalen in Düsseldorf (DE)
- OCAT, Shenzhen (CN)
- Gallery at REDCAT, Los Angeles (US)
- Whitney Museum, New York (US)

Als derde cirkel waren er drie instellingen die we uitnodigden om met Corpus-steun een werk uit de Corpus 'collectie' te presenteren.

- CAPC Bordeaux (FR)
- La Ferme du Buisson, Parijs (FR)
- Ujazdowski Castle, Centre for Contemporary Art, Warsau (PL)

Tussen 2015 en 2017 werden door Corpus 11 nieuwe producties gerealiseerd. De kunstenaars waarmee de Corpus-partners nieuwe producties hebben ontwikkeld zijn:

- C.A. Conrad (USA)
- Israel Galván, onderdeel van het project *The Book To Come* (ES)
- Myriam Lefkowitz ()
- Ieva Misevičiūtė (LT)
- Nástio Mosquito (AO)
- Fred Moten & Wu Tsang (USA)

- Paulina Olowska (PL)
- Michael Portnoy ()
- Naufus Ramírez-Figueroa (GT)
- Mary Reid Kelley (GB)
- Cally Spooner (USA)

Onze producties met Naufus Ramírez-Figueroa en Fred Moten & Wu Tsang in editie 2015 – 2016 produceerden wij met Corpus-steun. Beide producties kregen in 2017 vervolgtrajecten.

Onze Commission met Myriam Lefkowitz in Editie 2017 – 2018 produceerden wij eveneens met Corpus-steun. Deze productie werd in 2017 ontwikkeld middels workshops in Amsterdam met *If I Can't Dance*, in Noisiel met *La Ferme du Buisson* en met *Bulegoa* in Bilbao. In 2018 zal het gerealiseerde werk in Amsterdam worden getoond met vervolgpresentaties bij de beide hiervoor genoemde partners en met meer coproductanten/presentatieplekken zijn we in gesprek.

In november 2017 tijdens Amsterdam Art Weekend presenteerden wij in samenwerking met Veem House for Performance de performance *Tongue PHD* van Ieva Misevičiūtė. Dit is een voorbeeld van een door het Corpus netwerk geproduceerde productie die wij als lid van dit consortium kozen om in Amsterdam te presenteren.

EDUCATIE EN TALENTONTWIKKELING

Een belangrijk onderdeel van de activiteiten van If I Can't Dance is het geven van workshops, het bijdragen aan het curriculum en het begeleiden van jonge talenten die onderwijs krijgen op Master- en Bacheloropleidingen.

2.1 Dutch Art Institute

Sinds 2008 verzorgen wij workshops voor het Dutch Art Institute in Arnhem, onderdeel van Artez. Hiertoe nodigt If I Can't Dance een kunstenaar uit die de jonge kunstenaars die werken aan deze opleiding, introduceert in, en begeleidt binnen, het terrein van de performancekunst.

De kunstenaar die voor het studiejaar 2017/2018 de workshop leidt, is beeldend kunstenaar Pauline Curnier Jardin. Dat doet ze in samenwerking met de eveneens door If I Can't Dance uitgenodigde curator Sara Gianini. Vanuit If I Can't Dance is voor deze workshop Frederique Bergholtz de derde begeleider.

Sinds dit studiejaar opereert DAI als een reizende school. Elke maand komen de studenten en docenten voor een week samen. In 2017/2018 zijn de plaatsen van samenkomst respectievelijk Arnhem, Keulen, Epen, Arnhem, Barcelona en Athene. In 2017 zijn wij begonnen een groepsproject te ontwikkelen dat het onderwerp van 'corruptie' centraal stelt. De studenten zullen samen een opera/film ontwikkelen en deze wordt in mei 2018 gepresenteerd in Athene.

De groep in DAI die onze workshops volgden bestond uit 15 (Jon Mikel Euba) en 7 (Sara Gianinni en Pauline Curnier Jardin) studenten.

2.2 School voor Nieuwe Dansontwikkeling

Ook geeft If I Can't Dance sinds 2015 educatieve begeleiding aan studenten van de School voor Nieuwe Dansontwikkeling in Amsterdam. Deze bacheloropleiding, onderdeel van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten, leidt studenten op tot choreografen in hedendaagse dans. Onze workshops focussen op het aspect van 'curating'. Wij besteden aandacht aan kunsthistorische voorbeelden van live performance in een beeldende kunst context, brengen gezamenlijke bezoeken aan tentoonstellingen en performances, en begeleiden de studenten bij de publieke presentatie van hun werk vanuit de intentie hen bewust te laten nadenken over de context waarbinnen zij hun werk tonen.

Bij SNDO geven wij les aan de jaren 2 tot en met 4 met een totaal van 27 studenten.

2.3 3Package Deal

We waren in 2017 voor het derde achtereenvolgende jaar lid van de 3Package Deal van het AFK dat kunstenaars tot dertig jaar een beurs en werkruimte biedt. If I Can't Dance is onderdeel van de Coalitie Publishing en samen met Mevis & Van Deursen, Sandberg Instituut en AGA Lab nomineerden wij voor jaargang 2017 de kunstenaar Bruno Zhu (PT).

2.4 Atelierbezoeken en mentorschappen

Zoals gebruikelijk te doen bezochten wij in 2017 geregeld in zowel in Amsterdam en Nederland als in het buitenland werkzame kunstenaars. Ook hadden zowel Frédérique Bergholtz en Susan Gibb individuele mentees.

2.5 Andere activiteiten op het gebied van educatie en talentontwikkeling

Frédérique Bergholtz was voor het tweede opeenvolgende jaar lid van de werkveldcommissie van de Master Artistic Research van de Koninklijke Academie in Den Haag en was in die hoedanigheid in gesprek met de docenten en eindexamenstudenten van deze masteropleiding. Susan Gibb gaf een workshop curating op uitnodiging van de kunstruimte/residency Grand Union in Birmingham. Ook gaven zij beiden met regelmaat presentaties over If I Can't Dance en ontvingen zij studenten van o.a. de faculteit Kunstgeschiedenis van de UVA in Amsterdam, KASK in Gent en het Curatorial Programme van de Appel.

COMMUNICATIE

Ons programma werd via onze communicatiestrategie — die in basis neerkomt op een voor, tijdens en na informeren van ons publiek — kenbaar gemaakt aan een zowel nationaal en internationaal publiek. Verschillende kanalen werden daarbij gebruikt: e-mail (onze digitale nieuwsbrieven), Facebook (aankondigingen), vakbladen, kranten en magazines (advertenties en free publicity) en websites van gespecialiseerde organisaties als academies en kunsttijdschriften (banners). Ook werden alle activiteiten op verschillende manieren gedocumenteerd om zo het publiek in de gelegenheid te stellen een indruk te krijgen van de performances via onze website of middels een bezoek aan ons archief aan het Westerdok.

3.1 Performance Platform

Het Amsterdamse samenwerkingsverband Performance Platform, opgericht in 2013, ging zijn vierde jaar in. Met dit platform beogen we het (zeer internationale) Amsterdamse publiek wegwijs te maken in het rijke performance-landschap dat de stad rijk is middels een digitale agenda en een maandelijks naar abonnees verstuurd Letter. Tevens biedt deze agenda een overzicht van de belangrijkste internationale performance events. Ook worden alle activiteiten van de betrokken instellingen opgenomen.

De redactie bestond uit Isobel Dryburgh, Maria Rößler, Marjolein Vogels, Annick Kleizen en Simon Ascencio.

Bestaansrecht van dit platform blijkt uit het gestegen bezoekersaantal. Want had 2016 een lichte daling in bezoekers laten zien, in 2017 is dit stevig gecorrigeerd met een ruime verdubbeling.

3.2 Corpus Companion

Een tweede 'geassocieerde' website is die van ons Corpus-netwerk. In 2016 werd de Corpus website gerealiseerd door het bureau Kommerz. Zie: www.corpus-network.org

Belangrijk onderdeel van deze site is de Corpus Companion die in 2017 is gelaunched. Middels notificaties blijft de abonnee op de hoogte van het internationale traject van de performance(s) naar keuze. De Corpus Companion is een soort publicatie die als een reisverslag steeds aangevuld wordt met nieuw materiaal, variërend van aankondigingen van live performances, essays die geschreven zijn over het werk, recensies, scripts, partituren of voorbereidend materiaal zoals schetsen.

Het aantal bezoekers is nog bescheiden maar we verwachten dat dit mettertijd zal toenemen.

3.3 (Nieuwe) website

Hoewel ons websitebezoek zeer goed is, merken we dat de huidige website onvoldoende mogelijkheden biedt om een variëteit aan beeld- en geluidsdocumentatie te publiceren. De campagnewebsites die we nu in aanvulling op de basiswebsite maken is een manier om dit te compenseren, wat gezien het bezoekersaantal goed lukt. Desalniettemin werken we aan het ontwikkelen van een nieuwe website binnen het genoemde overkoepelende plan waarin we alle aspecten van informeren, communiceren, documenteren, publiceren en archiveren gestroomlijnder en effectiever willen maken.

3.4 Publiceren

Publicaties vormen een belangrijk onderdeel van ons programma. In 2017 werden weliswaar geen nieuwe titels gepubliceerd, wel werd aan twee nieuwe boeken gewerkt, die van Naufus Ramirez Figueroa en van Alex Martinis Roe. En ook werkten we aan het onder de aandacht brengen van onze recentelijk gepubliceerde boeken middels het opzetten van book launches, zoals die van Jon Mikel Euba. Zie voor een compleet overzicht van onze publicaties onze webshop (<https://www.ificantdance.eu>).

Begin 2017 werd een belangrijke online publicatie gepresenteerd: *In Rear View*. Het *In Rear View*-verslag volgt bij ons steeds op een groot evenement: in dit jaar was dit het getuigenverslag van de *Finale* van Editie VI (2015 – 2016). Om ons publiek te laten delen in wat er tijdens dit programma was gebeurd, vroegen wij bezoekers een verslag te schrijven. Deze verslagen, samen met een selectie van beelden, werden gepubliceerd op onze website; de publicatie daarvan aangekondigd middels een nieuwsbrief. Het *In Rear View*-verslag en de daaraan voorafgaande campagnepagina's (aparte mini-websites die focussen op het festivalprogramma) zijn zeer succesvol gebleken. De bezoekcijfers zijn in 2017 enorm gestegen: een verdubbeling.

Onze aandacht ging in 2017 ook uit naar het verder ontwikkelen en systematiseren van ons distributiesysteem en het vergemakkelijken van aankopen via onze website door het installeren van een webshop. We werkten aan een administratiesysteem voor alle facetten van het maken, verkopen en anderszins distribueren van onze publicaties. Met meer dan 25 titels is het tijd om professioneler te gaan opereren op dit terrein.

3.5 Documenteren

In 2017 is de artistieke staf samen met zakelijk leider Ariadne Urlus begonnen een plan op te zetten voor het op een integrale manier verbinden van onze activiteiten op het gebied van publiceren, archiveren, informeren en communiceren. We hebben daartoe versterking in het team aangebracht met Anik Fournier die speciaal deze, gelinkte, gebieden overziet. Onderdeel van het plan is ook een nieuwe website die een centrale rol zal spelen in het ontsluiten van ons archief. We hebben enkele sessies achter de rug met grafisch ontwerper Will Holder die we hebben gevraagd een voorstel te ontwikkelen voor een website waarmee, meer dan nu mogelijk is, een variëteit aan beeld- en geluidsdocumentatie kan worden gepubliceerd. In tandem met het ontwikkelen van de site, werken we verder aan het beter ontsluiten en dus nog gemakkelijker toegankelijk maken van ons fysieke archief in Westerdok.

BEZOEKERS DIGITAAL

	2015	2016	2017
Totaal website If I Can't Dance	31.822	80.469	196.689
waarvan uniek	24.412	66.982	145.195
Subscribers e-mailings	4.702	5.237	4.714
Facebook volgers	8.112	9.278	9.504
Facebook bereikt	191.636	370.243	64.380
Instagram	—	—	910
Totaal Performance Platform	27.112	27.002	65.529
waarvan uniek	15.998	13.328	32.498
Subscribers e-mailings	1.656	1.641	1.692
Facebook volgers	3.112	3.351	3.374
Facebook bereikt	154.725	75.326	16.669
Totaal Corpus Companion**	—	—	11.564
waarvan uniek	—	—	8.117
Subscribers e-mailings	—	—	412
Facebook volgers	—	—	472
Facebook bereikt	—	—	25.321

Zie resp. www.ificantdance.org; www.performance-platform.org;
www.corpus-network.org ** gelanceerd op 1 september 2017.

ORGANISATIE

If I Can't Dance is haar activiteiten begonnen in 2005 en is een stichting sinds 2007. De organisatie opereert op een ambulante wijze nationaal en internationaal en heeft haar hoofdkwartier in Amsterdam.

If I Can't Dance wordt financieel ondersteund door het Mondriaan Fonds, de Europese Unie en de gemeente Amsterdam (AFK). Sinds drie edities ontvangt If I Can't Dance steun voor het gehele activiteitenprogramma van het private fonds Ammodo. Daarnaast worden de individuele projecten gefinancierd middels (inter)nationale coproducties en incidentele subsidies.

De feministische focus van If I Can't Dance wordt weerspiegeld in niet alleen het programma, maar ook in de samenstelling van staf en Raad van Toezicht. Bij de samenstelling en nieuw te werven medewerkers, respectievelijk leden, wordt actief gezocht naar deskundigheid onder vrouwen.

If I Can't Dance heeft de Code Culturele Diversiteit ondertekend en streeft actief naar een goede afspiegeling van de maatschappij binnen team, Raad van Toezicht en programma en zal bij vrijkomende posities daarnaar handelen.

4.1 Governance Code Cultuur

If I Can't Dance is een stichting en hanteert het Raad van Toezicht model. Het bestuurlijke proces (met uitzondering van het toezicht) is in handen van Directeur-Bestuurder Frédérique Bergholtz. De Directeur-Bestuurder en de externe accountant worden benoemd door de Raad van Toezicht. De Zakelijk Leider voert i.s.m. ASK de administratie uit met betrekking tot financiën en personele zaken. Conform de Governance Code Cultuur is per ingang van 2017 een rooster van aftreden ingesteld en wordt deskundigheid, diversiteit en onafhankelijkheid binnen de Raad van Toezicht gewaarborgd. In de samenstelling van de Raad wordt bovendien een balans nagestreefd tussen kunst- en zakelijke professionals waarbij binnen de eerstgenoemde groep gelet wordt op een goede verhouding tussen bemiddelaars en makers.

4.2 Raad van Toezicht

De Raad van Toezicht bestond in 2017 uit:

- Gabriëlle Schleijsen, *voorzitter*
- Ulrike Erbslöh, *penningmeester*
- Linda van Deursen, *lid*
- Wendelien van Oldenborgh, *lid*

Gabriëlle Schleijsen is Artistiek Directeur van het Dutch Art Institute in Arnhem; Ulrike Erbslöh (voorheen financieel directeur van het Van Abbemuseum in Eindhoven) is financieel directeur van Fondation Beyeler in Basel;

Linda van Deursen is grafisch ontwerper; Wendelien van Oldenborgh is beeldend kunstenaar.

Vanwege het rooster van optredens zullen in 2018 wijzigingen in de bezetting van de Raad van Toezicht plaatsvinden; in 2017 zijn het vinden van een nieuwe voorzitter en een extra algemeen lid in gang gezet.

4.3 Team

Het team bestond in 2017 uit:

- Frédérique Bergholtz, *Directeur-Bestuurder*
- Susan Gibb, *Curator*
- Anik Fournier, *Archieven Onderzoek*
- Marcel van den Berg, *IT en Communicatie*
- Ariadne Urlus, *Zakelijk Leider*
- Annick Kleizen, *Corpus Coördinator*
- Hans Schamlé, *Financieel Adviseur*

4.4 Extra curriculaire activiteiten

De extra curriculaire activiteiten van Frédérique Bergholtz in 2017:

- Voorzitter en commissielid Mondriaan Fonds (Werkbijdrage Bewezen Talent en Buitenland Ateliers)
- Commissielid Raad voor Cultuur (Sectoradvies Beeldende Kunst)
- Lid steering committee Feminist Curators United
- Adviseur Koninklijke Academie Den Haag (Werkveldcommissie Master Artistic Research)
- Mentor Cultuur & Ondernemen (mentee Bert Scholten)
- Resident Luceberthuis Bergen

De extra curriculaire activiteiten van Susan Gibb in 2017:

- Mentor SNDO (mentee Laura van Bergem)
- Mentor SNDO (mentee Estefano Romani)
- Auteur van tekst in opdracht van Taka Ishii Gallery (essay over kunstenaar Maria Taniguchi)
- Auteur van tekst in opdracht van Critical Dialogues Journal (essay over Critical Path and Transconnexions)

De extra curriculaire activiteiten van Hans Schamlé in 2017:

- Penningmeester De Zaak Nu
- Voorzitter Kunst en Cultuur Stadsdeel Oost
- Voorzitter ACI, Amsterdamse Culturele Instellingen
- Bestuurslid POI, Platform Ontwikkelinstellingen
- Bestuurslid Don't Hit Mamma
- Bestuurslid Cinedans
- Bestuurslid Lima
- Bestuurslid La Isla Bonita

De extra curriculaire activiteiten van Ariadne Urlus in 2017:

- Penningmeester KOP, Breda
- Bestuurslid Printroom, Rotterdam
- Penningmeester Stichting Adelaida, Rotterdam
- Kwartiermaker SKAR lokaal, Rotterdam

4.5 Externe medewerkers

In 2017 deden wij een beroep op de volgende externe medewerkers:

- Accountant Dubois
- Administratiekantoor ASK
- Janine Armin
- Coco Duivenvoorde
- Will Holder
- Kommerz
- Lot Meijers
- Temra Pavlovic
- Silvia Ulloaen

De financiële administratie en de opstelling van de jaarrekening werd uitgevoerd door administratiekantoor ASK; het jaarverslag gecontroleerd door Registeraccountant Dubois & Co. Onze communicatieteksten (website, nieuwsbrieven etc.) en publicaties werden geredigeerd door Janine Armin. Concept, architectuur en ontwerp van de Corpus Campanion werd uitgevoerd door Kommerz. Documentatie van onze live events werd verzorgd door Coco Duivenvoorde, Temra Pavlovic en Silvia Ulloaen.

De organisatie in fte

BEGROOT

<i>fte's</i>	<i>inhuur</i>	<i>contract</i>
Beheer	0,60	0,50
Act	2,75	0,5
Vrijw/stage	0,60	0,00
TOTAAL	3,95	1,00

GEREALISEERD

<i>fte's</i>	<i>inhuur</i>	<i>contract</i>
Beheer	0,80	0,50
Act	2,20	0,50
Vrijw/stage	0,00	0,00
TOTAAL	3,00	1,00

PRESTATIEOVERZICHT 2017

	Begroot		Gerealiseerd		Vershil
ACTIVITEITEN	<i>Activiteiten</i>	<i>Bezoekers</i>	<i>Activiteiten</i>	<i>Bezoekers</i>	
– Totaal aantal* producties en presentaties	20	7080	24	7605	+525
– Waarvan binnenland	7	2478	8	3220	+742
– Waarvan buitenland	13	4602	16	4385	-217
– Totaal aantal* coproducties	15	5310	11	7464	+2154
– Totaal aantal educatieve activiteiten	20	350	32	693	+343
– Totaal aantal lezingen/ workshops/ boekpresentaties	30	450	22	122	-328
– Totaal aantal publicaties	0	0	1	online: 55.095	
BEZOEKERS					
– Totaal aantal bezoekers	7.880		15.069		+7189

*In feite zijn vrijwel al onze producties coproducties. Om toch te differentiëren, hebben wij bij “coproducties” de Corpus-producties geteld, die vrijwel allemaal in het buitenland zijn gepresenteerd, zie ook het *Activiteitenoverzicht 2017*.

FINANCIËEL OVERZICHT

BALANS PER 31 DECEMBER 2017 (in euro's na resultaatbestemming)

	<u>31-12-2017</u>	<u>31-12-2016</u>
<i>Activa</i>		
Materiële vaste activa	5.764	5.002
Voorraden	17.860	18.560
Vorderingen	189.822	134.662
Liquide middelen	77.032	168.441
<u>TOTAAL</u>	<u>290.478</u>	<u>326.665</u>
<i>Passiva</i>		
Eigen vermogen	62.100	41.883
Kortlopende schulden	228.378	284.782
<u>TOTAAL</u>	<u>290.478</u>	<u>326.665</u>

STAAT VAN BATEN EN LASTEN OVER 2017

	<u>2017</u>	<u>2016</u>
<i>Baten</i>		
Directe opbrengsten	261.444	298.680
Indirecte opbrengsten	3.051	23.296
Bijdragen uit private middelen	0	52.500
Subsidie Gemeente Amsterdam	0	69.930
Subsidie Mondriaan Fonds 2017-2018	160.000	160.000
Subsidie Amsterdams Fonds voor de Kunst 2017-2020	88.261	0
Subsidie Europese Commissie 2014-2017	289.485	255.857
Projectsubsidie Mondriaan Fonds	34.050	0
Projectsubsidie Amsterdams Fonds voor de Kunst	0	25.000
<u>TOTAAL</u>	<u>836.291</u>	<u>885.263</u>
<i>Lasten</i>		
Beheerslasten personeel	85.117	65.037
Beheerslasten materieel	53.323	50.103
Activiteitenlasten personeel	116.246	92.932
Activiteitenlasten materieel	561.388	701.543
<u>TOTAAL</u>	<u>816.074</u>	<u>909.615</u>
<u>SALDO BATEN EN LASTEN</u>	<u>20.217</u>	<u>-24.352</u>
Financiële baten en lasten	0	258
<u>EXPLOITATIERESULTAAT</u>	<u>20.217</u>	<u>-24.094</u>
Mutaties bestemmingsreserves	12.100	-21.203
MUTATIE ALGEMENE RESERVE	<u>8.117</u>	<u>-2.891</u>

COLOFON

Dit is een uitgave van
Stichting If I Can't Dance,
I Don't Want To Be Part Of Your Revolution
Tekst: Frédérique Bergholtz en
Ariadne Urlus
Vormgeving: Maureen Mooren

Foto's bijlage documentatie:
Florian Braakman, p 12, 13, 24
Coco Duivenvoorde, p 4, 7, 8
Temra Pavlovic: p 26, 28, 29, 30 31, 32, 33
Frank Sperling, p 22
Silvia Ulloaen, p. 3, 5, 6, 9

Copyright © 2018, auteurs,
kunstenaars, uitgever.

Bezoek- en postadres:
Westerdok 606–608
1013 BV Amsterdam

Contact:
Tel. 020-3378711
info@ificantdance.org (Algemeen)
shop@ificantdance.org (Online shop)

Algemene gegevens:
KvK nr.: 34287147
Btw nr: NL818679748
RSIN/ANBI: 8186797

Website: www.ificantdance.org

If I Can't Dance's programma wordt structureel ondersteund door het Mondriaan Fonds, het Amsterdams Fonds voor de Kunst, het programma Creative Europe van de Europese Commissie, en Ammodo. If I Can't Dance is partner in Corpus en Performance Platform.

